

İŞKENCE VE IZDIRAP DÖNEMLERİ

<"xml encoding="UTF-8?">

İŞKENCE VE IZDIRAP DÖNEMLERİ

"Ve en yakın hısımlarını korkut. İnananlardan sana uyanlara karşı kanadını indir, mütevazi ol. Sana isyan ederlerse de, de ki: Şüphe yok ki ben, sizin yaptıklarınızdan uzağım. Ve dayan üstün ve rahim mabuda. Öylesine mabut ki namaza kalktığın zaman da seni görür. Ve secde edenler arasında secde edişini de görür."

Kureyş halkı, Muhammed'in peygamberlik iddiasında bulunduğunu, gökten kendisine vahiy indiğini halkı tek bir ilaha inanmaya davet ettiğini, onların taptıkları putları ve tanrıları reddettiğini duydular. Bu yüzden Muhammed (s.a.a) ve yakın dostlarını, sıkı bir denetim altında bulundurup onların bütün hareketlerini incelemeye karar verdiler.

Günlerden bir gün Sa'd, diğer müslüman kardeşlerine katılıp, onlarla birlikte namaz kılmak için hareket edince, Kureyş'lilerden biri onu gizlice takip etmeye başladı. Müslümanların toplandıkları yere kadar arkasından gitti. Kureyş'li casus hemen geri dönerek Kureyş müşriklerinin yanına geldi ve onlara müslümanların gizlice ibadet ettikleri yeri haber verdi.

Muhammed namaz kılmak için önde ayağa kalkmış ve diğer müslümanlar da onun arkasında sıra olmuşlardı. Tam bu sırada Ebu Cehil ve bir grup Kureyş'li gelerek çevrede bulunan bir ağacın arkasına saklandılar ve namaz kılan müslümanları seyretmeye koyuldular.

Namaz bittikten sonra Sa'd geri dönmek istediğinde Ebu Cehil ve beraberindeki diğerlerini fark etti.

Ebu Cehil:

-Orada ne yapıyordunuz?

Ebu Cehil müslümanların namazını alaya almaya, çevresindekiler de bu duruma kahkahalarla gülmeye başladılar. Fakat S'ad bunların karşısında şiddetle direniyor ve onlara gereken cevapları veriyordu. Bu duruma daha fazla dayanmayan müşriklerden biri Sa'd'ın yüzüne sert bir tokat attı. Yüzü kan içinde kalan Sa'd,

o haliyle Muhammed (s.a.a) ve diğer sahabelerin bulunduğu yere döndü. Hz. Muhammed (s.a.a) bir yandan Sa'd'ın yüzündeki kanları temizlerken bir yandan da onu teselli etmeye çalışıyor: "Yüzünden dökülen bu kanlar Allah yolunda dökülmüştür" diyordu. Cebrail Allah'ın emirleri ile Muhammed'in yanına geldi. Bu emirlerle Muhammed, halkı açıkça İslam'a davet etmek için görevlendiriliyordu:

"Ve en yakın hısımlarını korkut. İnananlardan sana uyanlara karşı kanadını indir, mütevazı ol. sana isyan ederlerse de, de ki: Şüphe yok ki ben, sizin yaptıklarınızdan uzağım. Ve dayan üstün ve rahim mabuda. Öylesine mabut ki namaza kalktığın zaman da seni görür. Ve secde edenler arasında secde edişini de görür. Şüphe yok ki o,

her şeyi duyar bilir."

Muhammed Allah'ın emirlerini yerine getirmek için, Safa dağına çıkarak halkı çağırmaya başladı.

Halk merak içinde Safa dağının çevresinde toplanıp ne olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. Muhammed halkın çoğunluğunun toplandığını görünce konuşmaya başladı:

-Ey Kureyş topluluğu! Acaba şimdiye kadar benim ağzımdan yalan bir söz duydunuz mu? Orada bulunanlar hep bir ağızdan:

-Hayır ya Muhammed, senin ağzından şimdiye kadar yalan işitmedik. Biz seni doğru söyleyen ve Emin biri olarak tanıyoruz dediler.

O zaman onlara şöyle dedi:

-Eğer bu dağın arkasında büyük bir ordunun gizlendiğini ve size saldırmak için fırsat kolladıklarını söylersem inanır mısınız?

Hep birden:

-Evet dediler.

-Öyleyse ben Allah tarafından, ilahi mesajı size iletmek, sizi yaptığınız işlerin sonucundan dolayı

korkutmak üzere görevlendirildiğimi bildiriyorum.

Ey Abdu Menaf'ın Zühre'nin, Teym'in, Mahzum'un, Esed'in oğulları, Allah siz yakınlarımı, akrabalarımı uyarmam için bana emir verdi, ben sizden dünya da ahiretle ilgili hiçbir karşılık istemiyorum.

Kurtuluşa ulaşabilmeniz için sizden tek istediğim: La İlahe İllallah demeniz.

Ebu Leheb, aniden topluluğun içinden ayağa kalkarak:

-Azaba uğrayasın, bizleri bunun için mi buraya çağırdın? dedi.

Ebu Leheb'in bu alçakça hareketi üzerine, aşağıdaki ayetler Peygamber (s.a.a)'e nazil oldu: "Elleri kuruyasica Ebu Leheb ve kendi kurudu da Malı bir fayda vermedi ona, kazandığı da. Alev-alev yanan bir ateşe atılacaktır o da. Ve odun hammalı, karısı da; hurma lifinden örülmüş bir ip de güzelim boynunda."

Ebu Leheb ve karısı "Ümmü Cemil" oradan ayrılınca, halk da onların peşine takılarak Safa dağının çevresinden uzaklaştı. Muhammed Safa dağının başında yapayalnız kaldı.

Halk kendisine yüz çevirince Muhammed rahatsız oldu, fakat ümitsizliğe kapılmadı. Aliye yemek hazırlayıp Kureyş'in ileri gelenlerini eve davet etmesini söyledi. Ali söyleneni yaparak, Ebu Talib, Hamza, Abbas, Ebu Leheb ve Kureyş'in diğer bazı ileri gelenlerini yemeğe davet etti. Yemekten sonra Resulullah (s.a.a) şöyle konuşmaya başladı:

"Ey Abdülmüttalib'in oğulları! Allah'a andolsun ki ben, benim size getirdiklerimden daha iyi bir şey getirebilecek bir Arap genci tanımıyorum. Çünkü ben dünya ve ahiretle ilgili iyilikleri sizin için getirdim ve Allah, sizleri bu iyiliklere yöneltmem için bana emir verdi. Sizler arasında, benim kardeşim ve vasım olabilecek veya yerime geçme hususunda bana yardımcı olacak kimse var mı?"

Orada hazır bulunanların hepsi derin bir sessizliğe gömülmüşlerdi, kimseden çıt çıkmıyordu.

Oradakilerin en küçüğü olan Ali aniden oturduğu yerden kalkarak şöyle dedi:

-Ey Allah'ın Peygamberi ben senin yardımcın ve yaverin olacağım!

Peygamber, elini Ali'nin omuzuna koyarak şöyle buyurdu:

-Sizler arasında, benim vasım, kardeşim ve yerime geçecek olan kimse Ali olacak. Onun

dediklerine kulak verin ve sözünden dışarı çıkmayın.

Oradakiler, alaycı bir hava ile kahkahalar atarak evden ayrılırken, Ebu Talibe:
-Oğlunun sözüne itaat etmeni emrediyor diyorlardı.

Muhammed ve ashabı bir süre, Safa dağının yakınlarında bulunan Erkam'ın evinde Allah'a ibadet ettiler. Bir gün Muhammed'le karşılaşan Ebu Cehil, kötü sözler söylemeye başladı, fakat Muhammed söylenenler karşısında suskunluğunu muhafaza ediyor ve bir şey söylemiyordu. Bu olaya şahit olanlardan biri Muhammed'in böylesine ilim, metanet ve yücelik sahibi oluşuna hayret etti. Yolda, avdan geri dönmekte olan Abdulmüttalib'in diğer oğlu Hamza'ya rastladığı zaman, ona yaklaşıp:

-Eğer Ebu Cehil'in kardeşinin oğlu Muhammed'e yapmış olduğu hakaretleri bir bilsen, dedi.
Kendisine ve getirmiş olduğu dine çok kötü şeyler söyledi.

Bu sözleri duyan Hamza sinirli bir şekilde doğruca Ka'be'ye gitti ve Ebu Cehil'i aramaya koyuldu. Ebu Cehil'in, kendi adamlarıyla birlikte oturup sohbet etmekte olduğunu gördü. Yanlarına gidip Ebu Cehil'in başına kemanyla şiddetle vurdu. Ebu Cehil'in başı bu darbeden yaralandı ve kan akmaya başladı. Ebu Cehil'in etrafındakiler, durumu görüp onu desteklemeye başladılar ve Hamza'ya şöyle dediler:

-Sen kardeşinin oğlunun dinini kabul mi ettin?
-Ne gibi bir sakıncası olabilir? Benim için, onun Allah tarafından gönderildiği kanıtlanmıştır. O her ne söylerse haklıdır. Onun dininden vazgeçmeyeceğime dair Allah'a and ediyorum.

Hamza bu sözleri söyledikten sonra, düşmanlarının dehşetle açılmış gözleri arasında geri dönerek oradan uzaklaşmaya başladı. Hamza güçlü ve cesaretli biriydi. İslam dinini kabul ettiğini bildirmek ve İslam'a sadık kalacağına dair yemin etmek için Muhammed'in bulunduğu yöne hareket etti.

Peygamber'in karşısına gelip durdu ve şöyle dedi:
-Senin doğru söylediğine ve Allah'ın Resulü olduğuna şahadet ediyorum. Ey kardeşimin oğlu, dinini bana açıkla, zira eski dinime bağlı kalmak istemiyorum.

Bu olay Hz. Muhammed'i çok sevindirdi. Zira Peygamber'in amcası Hamza'nın İslam dinini kabul etmesiyle Allah Tebarek ve Teala İslam'ı yüceltti.

Muhammed (s.a.a) putlara elinden geldiği kadar hakaret ederek aynı ölçüde Kureyş müşriklerini sinirlendiriyordu. Kureyşliler, Ebu Talib'in kardeşinin oğlunu desteklediğini, ona büyük bir sevgisi olduğunu bildikleri için, Ebu Talib'in yanına gidip Muhammed (s.a.a) hakkında onunla görüşmeye karar verdiler. Kureyş'in ileri gelenlerinden bir grup Ebu Talib'in yanına geldi.

Ebu Talib onlarla görüşmeyi kabul etti:
Kureyş müşrikleri söze başlayarak şöyle dediler:

-Ey Ebu Talib, sen bizim büyüğümüz ve efendimizsin. Bizimle kardeşinin oğlu insafı bir hüküm ver ve onun bizim tanrılarımıza hakarete bulunmasına engel ol, böyle iddialarda bulunmasına izin verme.

Ebu Talib, Peygamber'in arkasında birini göndererek gelip o toplantıya katılmasını istedi.
Peygamber toplantıya geldiği zaman Ebu Talib şöyle dedi:

-Ey kardeşimin oğlu! Bunlar kabilenin ileri gelenleri, senden onların tanrılarına hakaret etmemeni ve iddialarından vazgeçmeni istiyorlar.
Muhammed (s.a.a) şöyle cevapladı:

-Amca, onları kendileri için daha hayırlı olana çağırmamda ne gibi bir sakınca olabilir.
Ebu Talib:

-Sen onları neye davet ediyorsun?
-Ben onları yücelmelerine sebep olacak bir söze davet ediyorum.
Ebu Cehil söze karışarak:

-Bu nasıl bir sözdür? diye sordu. Bizden ne istersen sana on katını vermeye hazırız.
Peygamber (s.a.a) şöyle buyurdu:

-La İlahe İllallah (Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur) deyiniz.
Orada hazır bulunanlar bu sözden rahatsız oldular ve:
-Bizden başka bir şey iste dediler.

Muhammed (s.a.a) amcası Ebu Talib'e dönerek şöyle dedi:

-Ey amca! Bunlar Güneşi sağ elime, Ayı da sol elime verseler ve benden, çağrımdan vazgeçmemi isteseler olsa böyle bir şeyi kabul etmem.

Peygamber (s.a.a) amcası Ebu Talib'in de Kureyş'lilerin tarafını tutacağını düşünerek özgün bir şekilde toplantıyı terk etmek istedi. Daha bir kaç adım ilerlemeden Ebu Talib'in ona seslendiğini fark etti. Geri döndüğünde Ebu Talib ona şöyle dedi:

-Kardeşimin oğlu, git ve her ne istersen söyle. Allah'a and içiyorum ki seni bunlara asla teslim etmeyeceğim.

Kureyş'li müşrikler, Ebu Talib'in kardeşinin oğlunu kendilerine teslim etmeye yanaşmadığını görünce Kureyş gençlerinin en yakışıklısı olan Velid'in oğlu Ammare'yi Ebu Talib'in yanına götürdüler ve:

-Ey Ebu Talib, bu Velid'in oğlu Ammere. Kureyş gençlerinin en yakışıklısıdır. Onu al ve kendine evlat edin, o artık senin olsun. Buna karşılık kardeşinin oğlunu bize teslim et, biz de onu öldürelim.

Bu sözleri duyan Ebu Talib şöyle dedi:

-Allah için siz, beni alış verişlerin en kötüsüne çağırıyorsunuz. Kendi evladınızı bana verip, onu naz içerisinde büyütmemi, buna karşılık öldürmek için kendi evladımı size vermemi mi istiyorsunuz? Allah'a and olsun ki asla böyle bir şey yapmam. Kureyş'in ileri gelenleri yeni dinin yayılmaya başladığını görüp,

dehşet içerisinde bir gün kendilerinin de bu yeni dinin etkisi altında yok olacaklarını farkediyorlardı. Bu bakımdan kendi aralarında şöyle bir karara vardılar, kendi kabileleri içinde müslümanlığı kabul eden kimseleri en ağır işkencelere tabi tutarak bu yeni dinden vazgeçirmeye çalışacaklardı.

Bu karar yüzünden Halef'in oğlu Umeyye, İslam dinini kabul eden kölesi Bilal'i her gün çöle götürüyor, güneşin ışıkları altında alev halinde olan kızgın kumların üzerine yatırıyor, göğsünün üzerine büyük bir taş yerleştirerek şöyle diyordu:

-Yemin ediyorum ki ölünceye, Muhammed'e karşı kafır oluncaya veya yeniden Lat ve Uzza (Arapların iki putunun adı)ya tapıncaya dek bu taşı üzerinden kaldırmayacağım.

Bilal ise sürekli:

-Ahad... Ahad... (Allah birdir, Allah birdir) diyordu.

Bilal'e işkence edildiğini duyan Ebu Bekir onu hemen sahibinden satın aldı ve Allah yolunda serbest bıraktı.

Mekke'de bir kabile olan "Beni Mahzum" kabilesi de, İslam'ı kabul eden Ammar-ı Yasir ile anne ve babasını her gün şehirden dışarı çıkarıyor; kızgın kumların üzerine yatırıp, akıl almaz işkencelere tabi tutturuyorlardı. Fakt onları, asla İslam'dan vazgeçirmiyorlardı.

Bir gün onların işkence altında inlediklerini gören Muhammed (s.a.a) onlara şöyle buyurdu:

-Ey Yaser ailesi! Sizin yeriniz cennettir.

Nihayet Kureyş'li müşrikler, Ammar'ın annesi Sumeyye'yi şehit ettiler. Böylece Sumeyye, İslam tarihinde ilk şehit unvanını kazandı.

Müslümanları inançlarından vazgeçirmek için yapılan zulüm ve işkenceler, her geçen gün yoğunlaşıp artıyordu. Fakat İslam'ın yayılmasının önünü alamıyorlar, halkı İslam'dan uzaklaştıramıyorlardı. Aksine olarak İslam daha da gelişiyor ve her geçen gün daha da yayılıp güçleniyordu...

--SON